

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր Երեքերորդ

Մարգարեության բացահայտում. մարգարեական շրջանակների եռակի կիրառության ըմբռնում

Jeff Pippenger

2024-02-29

Մենք դիտարկում ենք մարգարեության եռակի կիրառությունները: Մենք դա անում ենք այն նպատակով, որպեսզի պարզենք, որ երբ Տերը 1989 թվականին՝ «վերջի ժամանակին», Խորհրդային Միության փլուզմամբ բացեց Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները, առաջ եկավ «գիտության աճ», որը պետք է փորձեր Աստծո ժողովրդի այդ սերնդին:

Եվ նա ասաց. «Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել՛, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտակեցվեն և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտանան, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, իսկ իմաստունները պիտի հասկանան»: Դանիել 12:9, 10.

Երբ որևէ ճշմարտություն բացվում է Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից, սատանան գործում է՝ պատգամին ընդդիմանալու համար: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի այն վերջին համարներում հայտնված ճշմարտությունների դեմ ցուցաբերված դիմադրությունը հարկադրեց ավելի խորությամբ ուսումնասիրել այդ համարների հետ կապված ճշմարտությունները, որպեսզի չկանգնեք սրբացված պաշտպանություն այն մոլորությունների դեմ, որոնք առաջարկվում էին՝ խարխուլելու հայտնված ճշմարտությունները: Այդ բանավեճի ընթացքում ի լույս բերված սկզբունքներից մեկը մարգարեության եռակի կիրառությունն էր: Այն ի սկզբանե ճանաչվեց՝ կապված այն անհրաժեշտության հետ, որ ճիշտ ըմբռնվի, թե Դանիելի գրքում «ամենօրյան» ինչ էր ներկայացնում (հեթանոսությունը), և թե որն էր «ամենօրյայի վերացման» հետ կապված ճիշտ պատմական ժամանակահատվածը (Ք.հ. 508):

Մարգարեության շրջանակը որպես երեք ամայացնող գործությունների ճանաչումը, որ գուգահեռ էր միլլերիտական մարգարեական շրջանակին՝ որպես առաջին երկու ամայացնող գործություններ, և միլլերիտների կողմից «մշտականի» նույնացումը հեթանոսության հետ, ներկայացրեց մի պատմություն, որը համահունչ էր Դանիել տասնմեկի վերջին վեց համարներին, ինչպես Քույր Ուայթն ասել էր, որ պետք է լիներ: Այսպիսով, 1989 թվականին՝ վախճանի ժամանակ, չկնքված գիտության դեմ դիմադրությունը ծնեց ավելի մեծ լույս, քանի որ գիտությունը շատացավ, և այն նաև նույնացրեց երրորդ հրեշտակի շարժման համար հատուկ կանոններ, որոնք գուգահեռ էին որոշ մարգարեական կանոնների զարգացմանը, որոնք Ուիլյամ Միլլերի կողմից հավաքվել և կիրառվել էին առաջին հրեշտակի շարժման մեջ:

Մենք դիտարկել ենք երեք Հոռոմների եռակի կիրառությունը, Բաբելոնի երեք անկումները և երեք Եդիաներին, և այժմ անդրադառնում ենք այն երեք պատգամաբերներին, որոնք ճանապարհ են պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար: Մենք նկատել ենք երեք Հոռոմների սերտ համընկնումն ու զուգահեռությունը Բաբելոնի երեք անկումների հետ, ինչպես նաև սերտ զուգահեռություն երեք Եդիաների և ճանապարհ պատրաստող երեք պատգամաբերների միջև: Վերջին օրերում թե՛ Ուիլյամ Միլլերը, թե՛ Future for America-ն ներկայացնում են և՛ երրորդ Եդիային, և՛ ճանապարհ պատրաստող երրորդ պատգամաբերին: Հիսուսը միշտ որևէ բանի վերջը պատկերում է որևէ բանի սկզբով, և առաջին հրեշտակի շարժումը զուգահեռ է երրորդ հրեշտակի շարժմանը:

«Աստված Հայտնություն 14-ի լուրերին տվել է իրենց տեղը մարգարեության շարքում, և նրանց գործը չափի դադարի մինչև այս երկրի պատմության ավարտը: Առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերը դեռևս ճշմարտություն են այս ժամանակի համար և պետք է զուգահեռ ընթանան այն լուրի հետ, որ հետևում է: Երրորդ հրեշտակը իր նախագգուշացումը հռչակում է բարձր ձայնով: «Այս բաներից հետո,— ասաց Հովհաննեսը,— ես տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ իջնում էր երկնքից ունենալով մեծ իշխանություն, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով»: Այս լուսավորման մեջ միավորված է բոլոր երեք լուրերի լույսը»: The 1888 Materials, 803, 804.

Առաջին և երկրորդ հրեշտակների շարժումը առաջնորդվում էր Ուիլյամ Միլլերի կողմից: Քույր Ուայթը Միլլերին նույնացնում է որպես «ընտրված պատգամաբեր»:

«Ուիլյամ Միլլերը խոսվում էր Սատանայի թագավորությունը, և դիտարկում թշնամին ձգտում էր ոչ միայն հակադրել լուրի ազդեցությանը, այլև կործանել հենց լրաբերին»: Spirit of Prophecy, հատոր 4, 219.

Նա նաև նշում է, որ Միլլերը նախապատկերացվել էր թե՛ Եդիայի, թե՛ Հովհաննես Մկրտչի կողմից:

«Հազարավորներ առաջնորդվեցին ընդունելու այն ճշմարտությունը, որ քարոզվում էր Վիլյամ Միլլերի կողմից, և Աստծո ծառաներ կանգնեցվեցին Եդիայի հոգով և զորությամբ՝ այդ պատգամը հռչակելու համար: Ինչպես Հիսուսի նախակարապետ Հովհաննեսը, այնպես էլ նրանք, ովքեր քարոզում էին այս հանդիսավոր պատգամը, իրենց հարկադրված էին զգում կացինը դնելու ծառի արմատին և մարդկանց կոչելու՝ ապաշխարությանը վայել պտուղներ բերելու»: Early Writings, 233.

Հովհաննես Մկրտիչը, որը, ըստ Հիսուսի, երկրորդ Եդիան էր, նաև առաջին պատգամաբերն էր, որ պետք է պատրաստեր ուխտի Պատգամաբերի ճանապարհը: Հետևաբար ակնհայտ է, որ երրորդ հրեշտակի շարժումը կունենա «ընտրյալ պատգամաբեր»: Այդ պատգամաբերը նախապատկերված կլինի Եդիայով, Հովհաննես Մկրտչով և Ուիլյամ Միլլերով: Միլլերի հետ միասին երկու ընտրյալ պատգամաբերները ներկայացնում են Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակների շարժման սկիզբն ու վախճանը, և այդպիսով նրանք միասին ներկայացնում են թե՛

երրորդ Եղիային, և թե՛ երրորդ պատգամաբերին, որ պետք է պատրաստի ուխտի Պատգամաբերի ճանապարհը:

Սկզբում կամ վերջում ընտրված պատգամաբերի լուրը մերժելը մահ է, և Future for America-ի լուրը հիմնված է «տող առ տող» մարգարեական կիրառության վրա, որն էլ վերջին անձրևի մեթոդաբանությունն է: «Տող առ տող»-ի կիրառությամբ հաստատվում է, որ միլլերական շարժումը նախատիպն էր Future for America-ի շարժման:

Միլլերական պատմության ճանապարհային նշաններից մեկը Վիլյամ Միլլերն է՝ «ընտրված պատգամաբերը»: Այդ ճանապարհային նշանը մերժելը նշանակում է մերժել լուրը, ուստի Ադվենտիզմի սկզբով և ավարտով հաստատվում է, որ պատգամաբերի մերժումը նաև լուրի մերժում է, որովհետև լուրը նույնականացնում է ընտրված պատգամաբերին: Հետևաբար, լուրը մերժելը նշանակում է մերժել պատգամաբերին, և հակառակը: Առանց պարողի՝ պար չկա:

«Ինձ կրկին ուղղեցին դեպի Քրիստոսի առաջին գալստյան հռչակումը: Հովհաննեսը ուղարկվել էր Եղիայի հոգով և գործությամբ՝ Հիսուսի ճանապարհը պատրաստելու համար: Նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննեսի վկայությունը, օգուտ չստացան Հիսուսի ուսմունքներից: Նրա գալուստը նախապես ազդարարող պատգամին նրանց ընդդիմությունը նրանց դրեց այնպիսի վիճակի մեջ, որ նրանք այլևս չէին կարող հեշտությամբ ընդունել ամենահզոր ապացույցը, թե Նա Մեսիան էր: Սատանան առաջնորդեց Հովհաննեսի պատգամը մերժողներին՝ ավելի առաջ գնալու, մերժելու և խաչելու Քրիստոսին: Այդպես վարվելով՝ նրանք իրենց դրեցին այնպիսի վիճակի մեջ, որ չէին կարող ընդունել Պենտեկոստեի օրը տրվող օրհնությունը, որը նրանց պիտի սովորեցներ ճանապարհը դեպի երկնային սրբարանը: Տաճարի վարագույրի պատռվելը ցույց տվեց, որ հրեական զոհերն ու կարգադրություններն այլևս ընդունելի չէին լինելու: Մեծ Զոհը մատուցվել էր և ընդունվել, և Սուրբ Հոգին, որ իջավ Պենտեկոստեի օրը, աշակերտների մտքերը երկրային սրբարանից ուղղեց դեպի երկնայինը, ուր Հիսուսը մտել էր Իր իսկ արյամբ, որպեսզի Իր աշակերտների վրա հեղի Իր քավության բարիքները: Բայց հրեաները մնացին լիակատար խավարի մեջ: Նրանք կորցրին այն ամբողջ լույսը, որ կարող էին ունենալ փրկության ծրագրի վերաբերյալ, և դեռևս ապավինում էին իրենց անօգուտ զոհերին ու ընծաներին: Երկնային սրբարանը զբաղեցրել էր երկրայինի տեղը, սակայն նրանք այդ փոփոխության մասին ոչ մի գիտություն չունեին: Ուստի նրանք չէին կարող օգտվել սուրբ տեղում Քրիստոսի միջնորդությունից»:

«Շատերը սարսափով են նայում այն ընթացքին, որով հրեաները մերժեցին և խաչեցին Քրիստոսին. և երբ նրանք կարդում են Նրա նկատմամբ գործադրված ամոթալի բռնության պատմությունը, կարծում են, թե սիրում են Նրան, և չէին ուրանալու Նրան, ինչպես արեց Պետրոսը, կամ խաչելու, ինչպես արեցին հրեաները: Բայց Աստված, որ կարդում է բոլորի սրտերը, փորձության է ենթարկել այն սերը դեպի Հիսուսը, որը նրանք դավանում էին զգալ: Ամբողջ երկինքը ամենախորին հետաքրքրությամբ հետևում էր առաջին հրեշտակի պատգամի ընդունելությանը: Բայց շատերը, որ դավանում էին, թե սիրում են Հիսուսին, և որ

արցունքներ էին թափում, երբ կարդում էին խաչի պատմությունը, ծաղրի ենթարկեցին Նրա գալստյան բարի լուրը: Փոխանակ պատգամը ուրախությամբ ընդունելու՝ նրանք հայտարարեցին, թե դա մոլորություն է: Նրանք ատեցին նրանց, ովքեր սիրում էին Նրա հայտնվելը, և դուրս հանեցին նրանց եկեղեցիներից: Նրանք, ովքեր մերժեցին առաջին պատգամը, չկարողացան օգուտ ստանալ երկրորդից. և ոչ էլ օգուտ ստացան կեսգիշերային աղաղակից, որը պետք է պատրաստեր նրանց, որպեսզի հավատքով Հիսուսի հետ մտնեն երկնային սրբարանի Սրբությունների Սուրբը: Եվ մերժելով նախորդ երկու պատգամները՝ նրանք այնքան են խավարեցրել իրենց հասկացողությունը, որ չեն կարող տեսնել ոչ մի լույս երրորդ հրեշտակի պատգամում, որը ցույց է տալիս ճանապարհը դեպի Սրբությունների Սուրբը: Ես տեսա, որ ինչպես հրեաները խաչեցին Հիսուսին, այնպես էլ անվանական եկեղեցիները խաչել են այս պատգամները, և այդ պատճառով նրանք ոչ մի գիտություն չունեն դեպի Սրբությունների Սուրբը տանող ճանապարհի մասին, և չեն կարող օգուտ ստանալ այնտեղ Հիսուսի բարեխոսությունից: Ինչպես հրեաները, որոնք իրենց անօգուտ գոհերն էին մատուցում, նրանք էլ իրենց անօգուտ աղոթքներն են մատուցում այն բաժանմունքին, որը Հիսուսը թողել է. և Մատանան, հաճույք ստանալով խաբեությունից, ընդունում է կրոնական կերպարանք և այս դավանյալ քրիստոնյաների մտքերը դեպի իրեն է առաջնորդում՝ գործելով իր գործությամբ, իր նշաններով և սուտ հրաշքներով, որպեսզի նրանց ամրապնդի իր որոգայթում:՝ Վաղ Գրվածքներ, 259–261:

Նրանք, «ովքեր մերժեցին Հովհաննեսի վկայությունը, օգուտ չստացան Հիսուսի ուսմունքներից», և նրանք, «ովքեր մերժեցին առաջին պատգամը, չէին կարող օգուտ ստանալ երկրորդից. ոչ էլ օգուտ ստացան նրանք կեսգիշերյան աղաղակից»:
Հովհաննեսի ծառայությունը նախորդեց Քրիստոսի մկրտությանը, Ով դրանից կարճ ժամանակ անց, Իր ծառայության սկզբում, մաքրեց տաճարը: Միլլերի ծառայությունը նախապատրաստեց Քրիստոսին, որպեսզի Նա մաքրի Ղևիի որդիներին, երբ հանկարծ եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այդ երկու վկաներից յուրաքանչյուրի պարագայում ճանապարհի պատրաստող պատգամաբերի մերժումը հավասարազոր է մահվան:

Մաքրման և սրբագործման գործը, որ Քրիստոս իրականացրեց Իր ուխտի Պատգամաբերի ծառայության մեջ, այն նպատակն ուներ, որ բարձրացնի մի ժողովուրդ՝ իրականացնելու աշխարհի մեջ փրկության պատգամը տանելու գործը: Այդ գործն իրականացվում է այն ժամանակաշրջանից առաջ, որը ներկայացնում է այն ժամանակը, երբ սկսվում է դատաստանի գործադիր փուլը: Աշակերտների պատմության մեջ Երուսաղեմի կործանումը ներկայացնում է գործադիր դատաստանը, և ադվենտիզմը շեղվեց այդ գործն իրականացնելու իր պատասխանատվությունից, բայց Տերը փորձել էր նրանց հավաքել միասին: Նա Իր ժողովրդին առաջնորդել էր հրատարակելու 1850 թվականի քարտեզը՝ որպես այն պատգամի գրաֆիկական ներկայացում, որը նրանք կարող էին տանել աշխարհին:

«Աստծու կամքը չէր, որ Իսրայելը քառասուն տարի թափառեր անապատում. Նա կամենում էր նրանց անմիջապես առաջնորդել Քանանի երկիրը և այնտեղ

հաստատել նրանց՝ որպես սուրբ, երջանիկ ժողովուրդ: Բայց «չկարողացան ներս մտնել անհավատության պատճառով»: Եբրայեցիներ 3:19: Իրենց հետընթացի և ուխտադրության պատճառով նրանք կործանվեցին անապատում, և ուրիշներ բարձրացվեցին, որպեսզի մտնեն Ավետյաց երկիրը: Նույն կերպ, Աստծու կամքը չէր, որ Քրիստոսի գալուստն այսքան երկար ուշանար, և որ Նրա ժողովուրդը այսքան տարիներ մնար մեղքի և վշտի այս աշխարհում: Բայց անհավատությունը նրանց բաժանեց Աստծուց: Քանի որ նրանք հրաժարվեցին կատարել այն գործը, որ Նա հանձնարարել էր իրենց, ուրիշներ բարձրացվեցին՝ հռչակելու պատգամը: Աշխարհի հանդեպ ողորմածությամբ Հիսուսը հետաձգում է Իր գալուստը, որպեսզի մեղավորները հնարավորություն ունենան լսելու նախազգուշացումը և Նրա մեջ ապաստան գտնելու, նախքան Աստծու բարկությունը կթափվի»: Մեծ պայքարը, 458:

Եթե աղվենտիզմը միայն ամուր պահած լիներ իրենց հավատը, «նրանց գործը ավարտված կլիներ»:

«Եթե աղվենտիստները, 1844 թվականի մեծ հիասթափությունից հետո, ամուր պահած լինեին իրենց հավատը և միաբան շարունակեին ընթանալ Աստծո բացվող նախախնամության մեջ՝ ընդունելով երրորդ հրեշտակի լուրը և Սուրբ Հոգու գործությամբ այն հռչակելով աշխարհին, ապա կտեսնեին Աստծո փրկությունը, Տերը հզորապես կգործեր նրանց ջանքերի հետ, գործը կավարտվեր, և Քրիստոսն արդեն իսկ կգային՝ Իր ժողովրդին նրանց վարձատրությունը ընդունելու համար: Բայց հիասթափությանը հաջորդած կասկածի և անորոշության շրջանում աղվենտ հավատացյալներից շատերը ուրացան իրենց հավատը.... Այսպես գործը խափանվեց, և աշխարհը թողնվեց խավարի մեջ: Եթե ամբողջ աղվենտիստական մարմինը միաբանված լիներ Աստծո պատվիրանների և Հիսուսի հավատի վրա, ինչքա՛ն տարբեր կլիներ մեր պատմությունը»: Evangelism, 695.

1844 թվականի գարնանը Ուիլիամ Լրաբերն օգիստեց միլլերիտների շարժումը, ապա աշնանը բերեց երրորդ հրեշտակի պատգամը: Միլլերը, նրա պատգամը և նրա ներկայացրած շարժումը կատարել էին տասը կույսերի առակը: Նյու Հեմֆշիր նահանգի Էքզեթերի ճամբարային ժողովում հասավ Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը, և ընդամենը երկու կարճ ամսում ի հայտ եկավ, թե կույսերից որոնք ունեին յուրը: Երկու դասերը հայտնվեցին, և երրորդ հրեշտակը հասավ՝ իր ձեռքում ունենալով մի պատգամ, որ պետք է ուտվեր, սակայն իմաստուն կույսերը «զիջեցին իրենց հավատը» «կասկածի և անորոշության ժամանակաշրջանում»:

«կասկածի և անորոշության ժամանակաշրջանը» Նրա մահվան պահին ներկայացված էր աշակերտների միջոցով, սակայն երրորդ օրը Նա սկսեց Իր հարության պատգամը բացել Իր աշակերտներին, և նրանք «չզիջեցին իրենց հավատը»: Առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների շարժման իմաստուն կույսերի համար կասկածի և անորոշության ժամանակաշրջանը շարունակվեց մոտավորապես երեք տարի, և այդ ժամանակ Տերը Քույր Ուայթին հայտնեց, որ Իր ձեռքը մեկնել էր՝ կրկին հավաքելու Իր ժողովրդի մնացորդին: Նա առաջնորդեց Իր ժողովրդին սկսելու իրենց հրատարակչական գործը և կազմելու Ամբակուսի երկրորդ տախտակը, սակայն «աղվենտ հավատացյալներից շատերը զիջեցին իրենց հավատը.... Այսպիսով գործը

խափանվեց, և աշխարհը թողնվեց խավարի մեջ»:

1849 թվականին հանգչեց Վիլյամ Միլլերը՝ առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամի ընտրյալ պատգամաբերը: Եթե 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի իմաստուն կույսերը «ամուր պահած լինեին իրենց հավատը և միաբան շարունակեին Աստծո հայտնող նախախնամության հետևից գնալ», Տերը կբարձրացներ մեկ ուրիշ պատգամաբեր՝ Եղիայի հոգով և զորությամբ: Փոխարենը՝ «Քրիստոսի գալուստը» «հետաձգվեց, և Նրա ժողովուրդը», «նույն ձևով», ինչպես հին Բսրայելը, «կմնար» «երկար տարիներ այս մեղքի և վշտի աշխարհում»:

1863 թվականի ապստամբությունից հարյուր քսանվեց տարի անց Տերը բարձրացրեց երրորդ հրեշտակի ընտրյալ պատգամաբերին: Նրա գործը և՛ պատրաստել էր ճանապարհը, որպեսզի Ուխտի Պատգամաբերը հանկարծ գար Իր տաճարը և քննական դատաստանի եզրափակիչ տեսարանների ընթացքում ուխտային հարաբերության մեջ մտներ հարյուր քառասունչորս հազարի հետ, և՛ ներկայացնել մի լուր, որը բախման է ելնում Աքաաբի, Հեզաբելի և նրա մարգարեների եռակի միության դեմ Գործադիր դատաստանի ժամանակաշրջանում, որը սկսվում է շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքով:

Ճանապարհը պատրաստող երրորդ պատգամաբերը ներկայացնում է մի գործ, մի լուր, մի պատգամաբեր և մի շարժում Քննչական Դատաստանի եզրափակիչ տեսարանների ընթացքում: Երրորդ Եղիան ներկայացնում է մի գործ, մի լուր, մի պատգամաբեր և մի շարժում Գործադիր Դատաստանի եզրափակիչ տեսարանների ընթացքում: Ճանապարհը պատրաստող պատգամաբերի լուրը և Եղիայի լուրը Հայտնության ութերորդից մինչև տասնմեկերորդ գլուխների երեք վայերի երրորդի լուրն է:

Այն պատմության մեջ, որը ներկայացվում է Ճանապարհը պատրաստող պատգամաբերով, Երրորդ Վայի պատգամը ներկայացնում է այն Շեփորը, որը կոչ է անում Լաոդիկեական աղվենտիզմին՝ «ինձանից գնել կրակով փորձված ոսկի, որպեսզի հարուստ լինես, և սպիտակ հանդերձներ, որպեսզի հագնվես, և քո մերկության ամոթը չերևա, և աչքերիդ աչքի դեղ քսիր, որպեսզի տեսնես»: Սա Աստծու սիրո պատգամն է, որը Աստծու ժողովրդին ցույց է տալիս նրանց հանցանքները, որովհետև «որքան շատերին» Նա սիրում է, նրանց «հանդիմանում և խրատում է»: Սա Քրիստոսի արդարության պատգամն է, որը մարդկանց կոչ է անում ընդունել Նրա բնավորությունը, որը դրսևորվում է այն ժամանակաշրջանում, երբ Ուխտի Պատգամաբերը կատարում է հոգու տաճարը մաքրելու գործը, և ուստի Նա Իր սիրելիներին կոչ է անում դրսևորել Իր բնավորությունը և «ուրեմն նախանձախնդիր եղիր և ապաշխարիր», որովհետև Նա գտնվում է տնտեսության «դռան» մոտ, որը ներկայացնում է շնորհի ժամանակի փակվելը, որտեղ Նա Լաոդիկեական աղվենտիզմը «կփսխի» Իր «բերանից»: Այդ տնտեսային «դուռը» այն դուռն է, որը Նա «բացում է, և ոչ ոք չի փակում, և փակում է, և ոչ ոք չի բացում»:

Կա թվացյալ հակասություն, որը լուծվում է «տող առ տող» սկզբունքի կիրառմամբ, սակայն շատերը գուցե նույնիսկ չնկատեն այդ թվացյալ հակասությունը: Երբ այն

լուծվում է, պարզություն է ավելանում Քննական Դատաստանից դեպի Գործադիր Դատաստան անցման ըմբռնման մեջ, որը տեղի է ունենում շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այն լուծվում է՝ ընդունելով, որ Պենտեկոստեն նախապատկերում է Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքը: Որպեսզի ավարտին հասցնենք մեր քննությունը երրորդ պատգամաբերի վերաբերյալ, որը Քննական Դատաստանում որպես խորհրդանիշ պատրաստում է ճանապարհը՝ ի հակադրություն երրորդ Եղիայի, որը Գործադիր Դատաստանի խորհրդանիշն է, մենք կանդրադառնանք այս թվացյալ հակասությանը:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Հրեշտակը, որ միանում է երրորդ հրեշտակի պատգամի հռչակմանը, իր փառքով պետք է լուսավորի ամբողջ երկիրը: Այստեղ մարգարեացվում է համաշխարհային ընդգրկում և անսովոր զորություն ունեցող մի գործ: 1840–44 թվականների գալստյան շարժումը Աստծո զորության փառավոր դրսևորում էր. առաջին հրեշտակի պատգամը հասցվեց աշխարհի ամեն մի միսիոներական կայան, և որոշ երկրներում նկատվեց կրոնական այնպիսի մեծ հետաքրքրություն, որպիսին որևէ երկրում չէր վկայվել տասնվեցերորդ դարի Բարենորոգությունից ի վեր. սակայն այս ամենը պիտի գերազանցվի երրորդ հրեշտակի վերջին նախազգուշացման ներքո կատարվելիք հզոր շարժմամբ:»

«Աշխատանքը նման կլինի Հոգեգալստյան օրվա աշխատանքին: Ինչպես «վաղ անձրևը» տրվեց՝ Սուրբ Հոգու հեղմամբ ավետարանի բացման ժամանակ, որպեսզի թանկագին սերմը ծլարձակի, այնպես էլ «ուշ անձրևը» կտրվի նրա ավարտին՝ հունձքի հասունացման համար: «Եվ պիտի ճանաչենք, եթե շարունակենք ճանաչել Տիրոջը. Նրա ելքը պատրաստ է ինչպես արշալույսը, և Նա պիտի գա մեզ մոտ անձրևի պես, ինչպես ուշ և վաղ անձրևը երկրի վրա»: Ովսեա 6:3: «Ուրեմն ուրախացե՛ք, Սիոնի որդիներ՝ ը, և ցնծացե՛ք ձեր Տեր Աստծով, որովհետև Նա ձեզ տվել է վաղ անձրևը չափավորությամբ, և ձեզ համար պիտի իջեցնի անձրևը՝ վաղ անձրևը և ուշ անձրևը»: Հովել 2:23: «Վերջին օրերում, ասում է Աստված, Իմ Հոգուց պիտի հեղեմ ամեն մարմնի վրա»: «Եվ պիտի լինի, որ ամեն ոք, ով կկանչի Տիրոջ անունը, պիտի փրկվի»: Գործք 2:17, 21:

«Ավետարանի մեծ գործը չպիտի ավարտվի Աստծո զորության ավելի փոքր հայտնությամբ, քան այն, որը նշանավորեց նրա բացումը: Մարգարեությունները, որոնք կատարվեցին վաղ անձրևի հեղմամբ՝ ավետարանի բացման ժամանակ, կրկին պետք է կատարվեն վերջին անձրևի մեջ՝ նրա ավարտին: Սրանք են «գովացման ժամանակները», որոնց սպասում էր Պետրոս առաքյալը, երբ ասում էր. «Ապաշխարեցե՛ք, ուրեմն, և դարձի՛ եկեք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից գան գովացման ժամանակները. և Նա պիտի ուղարկի Հիսուսին»: Գործք 3:19, 20»: Մեծ պայքար, 611: